

Mokytojui per dieną tenka suvaidinti ne vieną vaidmenį

Per šventes karnavalines kaukes pakeitę apsauginės, o įvairius renginius ir koncertus – laikas namuose. Teatro mėgėjai liūdi be spektaklių ir mėgaujasi jų prisiminimais. Tiems, kurie tiesiog dūsta be teatro meno, – interviu su Vilkaviškio „Aušros“ gimnazijos teatro ir lietuvių kalbos mokytoja, direktoriaus pavaduotoja ugdomumui Rasa ŠLIVINSKIENE, meilę teatrui pažadinusia ne vieno mokinio širdyje.

– Kaip nusprendėte studijuoti būtent lietuvių kalbą ir režisūrą?

– Nuo vaikystės svajojau studijuoti... mediciną. Mokykloje puikiai sekėsi chemija, netgi buvau laimėjusi I vietą rajoninėje olimpiadoje, taip pat labai patiko biologija, matematika, ypač geometrija ir tikimybių teorija. Bet nesisekė fizika, kuri, deja, tuo laikotarpiu buvo reikalinga stojant į medicinos institutą. Savo svajonės teko atsisakyti ir pradėti galvoti, kas dar man tikėtų ir patiktų. Kadangi labai gerai sekėsi rašyti rašinius, nutariau studijuoti filologiją Vilniaus universitete. Bet kai išlaikiau egzaminus, pritrūko balų, kad įveikčiau konkursą. Tuo metu labai liūdejau, bet vėliau dėkojuau likimui, nes kitą pavasarį, labiau subrendusi, pasirinkau tai, kas iš tikrųjų buvo man skirta.

– Kas jus paskatino mokytis teatro meno?

– Pasirinkti teatro meno studijas man

▲ Teatro mokytoja Rasa Šlivinskienė jaučiasi pasirinkusi tai, kas jai skirta. Asmeninio albumo nuotr.

– Labai pasilūde klasės vadovė. Aš net nežinojau, kad Klaipėdoje yra Lietuvos valstybinės konservatorijos teatro fakultetas. Tačiau kadangi vis tiek labai norėjau studijuoti filologiją, ji surado puikią studijų programą, jungiančią lietuvių filologiją ir režisūrą.

– Kas įšiminė iš studijų metų?

– Pirmame kurse visi jautėmės genijai ir talentai. Tačiau kuo daugiau mokėmės,

tuo labiau suvokėme, kad vis mažiau sugebame. Supratome, jog talentas sėkmę lemia tik 10 procentų, visa kita – labai sunkus darbas, reikalaujantis stiprios valios. Kai kurie, deja, neištvėrė didelio krūvio. Studijų pradžioje mūsų buvo 25, o pabaigoje liko tik 11. Man sunkiausiai sekėsi akcentologija ir filosofija. Taip pat labai sunkios, daug jėgų ir laiko reikalaušios buvo režisūros paskaitos. Kuri, dirbi, o režisierius pasižiūri tavo „šedevrą“ ir pasako, kad tai visiškas niekalis. Nubrauki ašarą ir vėl bandai iš naujo kaip tas Sizifas. Visgi galiu drąsiai teigti, kad studijų metai buvo patys nuostabiausi, puikiausi ir gražiausi: daug įdomių kūrybinių žmonių, daug muzikos, pašėlusių studentiško renginių. Vien ką reikė Klaipėdos miesto dvasia – jūra, uostas, laivai bei laisvų ir vakarietiško idėjų jaunimas, kuriam atrodo, kad gali viską.

– Ar svajojote tapti garsia aktorė arba režisierė?

– Tapti aktorė svajojau trečiame kurse, net buvau gavusi pasiūlymą vaidinti Klaipėdos dramos teatre statomame spektaklyje pagal Žemaitės komediją „Trys mylimos“. Bet tuomet buvo 1992 metai – Lietuvos nepriklausomybės atkūrimo pradžia. Teatrai ir aktoriai išgyveno patį sunkiausių laikotarpi. O man reikėjo kažkaip gyventi, nes jau buvau sukūrusi šeimą, augo sūnus, todėl šios svajonės teko atsisakyti. Deja, net ir po studijų teatre dirbti neteko, bet taip, matyt, buvo lemta. Pirmus metus buvo ypač apmaudu, kad taip viskas susiklostė, bet dabar visai nesigailiu, nes gyvenime teko atlikti kitų labai svarbių vaidmenų.

☞ Nukelta į 9 p.

☞ Atkelta iš 7 p.

– Ar mokytojo darbas kiek susijęs su teatru?

– Manau, visi mokytojai turėtų pasimokyti aktorystės pagrindų. Kiekvieną kartą stovėdamas prieš mokinių klasę tampa ir aktoriumi, ir režisieriumi, o kiekviena pamoka primena etiudą su savo užuomazga, veiksmo vystymu, konfliktu, pagrindiniu įvykiu ir atomazga.

– Kaip manote, ar jaunimas domisi teatru?

– Manau, kad jaunimas domisi teatru, bet nelabai supranta, kokia tai sudėtinga, intelektualiai meno rūšis. Jaunimas nori praktinės naudos. Žinoma, gerai, kai žmogus nori išmokti kontroliuoti savo emocijas, balsą, judesius, – šiuolaikinė komunikacija tai labai svarbios savybės. Visada labai noriu mokinius nusiųžti į teatrą. Žinoma, teatro vaidinimą galima pamatyti ir Vilkaviškyje, kartais atvežami tikrai geri spektakliai, vaidina puikūs aktoriai, bet pati aplinka – ne ta. Teatro aplinka kuria labai ypatingą atmosferą – kiekvienas teatras turi savitą veidą, savitą aurą. Labai no-

ri, kad mokiniai tai pajustų. Deja, jau nuo pavasario to padaryti negalime. Su abiturientais taip ir neteko nuvykti į teatrą. Tačiau vilniuos, kad jaunimas, įgijęs vidurinį išsilavinimą, vis tiek šiek tiek žinos apie teatrą ir teatras taps jo gyvenimo dalimi.

– Kokie spektakliai jums paliko didžiausią įspūdį?

– Labai stiprų įspūdį dar studijų metais paliko Eimuntas Nekrošiaus „Dėdė Vania“, Rimo Tumino „Maskaradas“, Jono Jurašo „Balta drobulė“ ir, be abejo, Oskaro Koršunovo „Meistras ir Margarita“, „Oidipas karalius“, „Išvarymas“, kurį žiūrėjau net keturis kartus ir turbūt pažiūrėčiau dar tiek pat.

– Nebandėte statyti spektaklių su savo mokiniais?

– Klaipėdoje su mokiniais esu pastaciūsi miuziklą pagal Otfrydo Proislerio literatūrinę pasaką „Raganiukė“. Tą patį spektaklį, bet šiek tiek kitaip, buvau sukūrusi ir Vilkaviškio Salomėjos Nėries mokykloje. Taip pat buvau pastaciūsi spektaklį pagal Liudmilos Razumovskajos pjesę „Brangių mokytoja“ ir etiudų spektaklį apie meilę pagal įvairių autorių kūrinius. Taip pat teko sukurti ne vieną literatūrinę kompoziciją.

– Ar dažnai Jūsų mokiniai renkasi vaidybos arba režisūros studijas?

– Beveik kiekvienais metais atsiranda, kas pasirenka šį nepaprastai sunkų kelią. Kai kuriems padėdu ruošti stojamiesiems egzaminams, kiti pasitiki savo jėgomis ir, reikia pripažinti, jiems pasiseka. Niekada nestebina mokinių pasirinkimas – tegul išbando save, nes tai labai gera gyvenimo pamoka. Kai režisieriai renka aktorijų kursą, jiems svarbiausia – grynuoliai, šampū ir kliūčių nesugadinti žmonės. Talentas ir gebėjimai, atsiskleidę mokykloje, ne visada yra bilietas į aktorystės studijas. Kartais žmogus, kuris mokyklos scenoje nebuvo labai matomas, pasirodo, turėjo puikius duomenis aktorystėje, o mokyklos scenos grandui, žiūrėk, nepavyksta.

– Tarp dabartinių garsių aktorių bei režisierių juk yra ir baigusiu mūsų miesto gimnaziją?

– Teatru bei kino mėgėjai puikiai pažįsta aktorę ir režisierę Agnę Sunklodaitę, Aistę Diržiūtę, Prancūzijoje aktorystės studijas baigusią ir ten dirbančią Miglę Bereikaitę. Man teko teatro mokytį Luką Auksraitį. Labai džiaugiuosi jo pasieki-

mais ir linkiu sukurti tokius vaidmenis, kurie, svarbiausia, džiugintų jį patį. Taip pat yra dar keli mokiniai, studijuojantys arba baigę aktorystės studijas, bet dar nepėję išgarsėti.

– Į kokius Lietuvos aktorius ir režisierius reikėtų lygiuotis jaunimui?

– Labai sunku pasakyti. Kiekvienas pasirenka savo herojų, sau svarbų žmogų. Ar juo sekti, ar iš jo mokytis – kiekvieno asmeninis pasirinkimas. Aš siūlyčiau pasidomėti Lietuvos teatro grandu Juozo Miltinio asmenybe. Manau, tai būtų labai vertinga kiekvienam jaunam žmogui.

– Kaip šiuo sudėtingu laikotarpiu neaitolinti nuo teatro?

– Žiūrėti spektaklį internete ar per televiziją – tai tas pats, kas laišyti cukrų per stiklą. Filmuotame spektaklyje labiau atsispindi operatoriaus kūrybinis darbas. Žinoma, tai vis tiek geriau negu nieko. Bet atsiranda nauja teatro atmaina – virtualus teatras, kurį tikrai rekomendučiau pažiūrėti. Visiems linkiu patirti viską, ką duoda gyvenimas: išbandymai, jei nepalaužia, mus sustiprina. Būkime visi stiprūs ir, svarbiausia, sveiki.

Ieva ANDRIULIONYTĖ